

[Stats- og udenrigsministeren.]

Jeg ville, hvis jeg var det ærede medlem hr. Bøgholm, have undladt en sådan bemærkning. Her taler det ærede medlem hr. Alsing Andersen, et menneske, der i, som han selv har sagt det, 15 år har været udsat for alskens mistænkeliggørelse — lad os tale med rene ord. Han imødegås her af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der vog ham i 1947, da det ærede medlem hr. Alsing Andersen blev medlem af en regering, som han måtte gå ud af. Jeg må åbent bekende, at hvis jeg var det ærede medlem hr. Alsing Andersen, er jeg ikke sikker på, at jeg kunne opbyde så megen beherskelse, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen har opbudt her i dag, og jeg vil henstille til os herinde, der — for at bruge Christnas Møllers udtalelse — alle er under anklage, at prøve at forstå de fornemmelser og følelser, som kan besjæle en mand, der som enkeltperson er blevet gjort til skydeskive for alt, hvad der er passeret.

Jeg må gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, der i dag har delagtiggjort det høje ting i sit referat af begivenhederne den 8. april om aftenen, et referat, som for de interesserede her i det høje ting på forhånd var ret kendt. Jeg forstår, at det ærede medlem gjorde det. Men medens det ærede medlem sagde, at han ikke havde noget ønske om at tage det ærede medlem hr. Alsing Andersen under armen, så vil jeg gerne melde mig som en af dem, der aldrig har generet sig for det, men altid har følt sig i det fineste og bedste selskab med det ærede medlem hr. Alsing Andersen under armen.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen — og her taler jeg i min egenskab af gammel ven og i min egenskab af formand for mit parti — skal i dag vide, og det skal nu siges til det høje ting, at han har sit partis tillid; hans parti føler med ham og står ved hans side, og det kan nok være rigtigt at sige disse bemærkninger overfor alt det, der er fremført i denne debat.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen var i sit ministerium den nat, begivenhederne fandt sted. Har han været for skarp i dag? Ja, måske. Har han været lidt sarkastisk i dag? Ja, måske. Hvor er den af alle os, som medoplevede denne tid, der i dag har råd

til at stå op og kaste sig over formen i et indlæg, der var så kraftigt sagligt, som det var. Lad os være en lille smule varsomme.

Det er 15 år siden, det, vi her beskæftiger os med, fandt sted, og vi, der sidder tilbage af medlemmer fra dengang, husker atmosfæren. Jeg gik som ung rigsdagsmand derude på gangen den aftenstund den 8. april, da partiformændene forhandlede herinde i ministerværelset. Hvad tænkte vi? Troede vi på, at Danmark den 9. april ville være besat af tyskerne? Hvem turde mene det så bestemt? Vi håbede på noget andet. Hvem af os havde en bestemt overbevisning og en bestemt opfattelse? Vi gik i en evig tvivl og en evig usikkerhed om, hvad morgendagen kunne bringe, hver eneste en af os. Hvis jeg må gøre en bekendelse, vil jeg gerne gøre det. Jeg vil ikke håbe, at jeg nogensinde eller at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nogensinde kommer i den situation at skulle træffe en afgørelse som den, de mænd måtte træffe, der den 9. april om morgenen havde afgørelsen, for det kan godt være, at vi så 15 år efter ville stå overfor angreb, som vi ikke ville være så forfærdelig glade for.

Hvad er så baggrunden for det, vi diskuterer? Ja, baggrunden er jo det ganske enkle, at i 1930erne stod dette land alene. Danmarks forsvarsapparat var søgt bygget op gennem slutningen af 1930erne til en stærkere grad af forsvarsmulighed end den, vi hidtil havde haft, og jeg melder mig som en af dem, der var med til at arbejde for det, man har kaldt en positiv forsvarsindstilling. Men jeg må føje en ting til. Hvis jeg den 9. april om morgenen skulle have taget et ansvar, ville jeg ikke have vovet at handle anderledes, end de mennesker handlede, der havde ansvaret.

Jeg har været en lille smule påvirket af det ærede medlem hr. N. Chr. Christensens tale, jeg har ikke rigtig kunnet lide den, for det er jo sandt, det ved det ærede medlem udmærket godt, at der var ingen i vestre, og der var ingen i vort parti, og der var ingen hos de radikale — om der var nogen hos de konservative, ved jeg ikke — der kunne tænke sig, at de ansvarlige i dette land skulle køre en katastrofesituation op. Vi skulle forsvare vor neutralitet, vi skulle værge os, men hvem af os, der dengang sad som folketingsmedlemmer,